

Sygn. akt III U 53/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 października 2018r. w Suwałkach

sprawy **M. O.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

w związku z odwołaniem M. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 13 grudnia 2017 r. znak (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i do ustalenia wysokości emerytury M. O. zalicza okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1972r. do 22 stycznia 1973r.;**
- 2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie.**

Sygn. akt III U 53/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 13.12.2017 r. odmówił M. O. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W uzasadnieniu wskazano, że decyzja została wydana z uwagi na decyzję z 13.12.2017 r., którą odmówiono ponownego obliczenia wysokości kapitału początkowego, gdyż ocena dowodów dołączonych do wniosku nie spowodowała zmiany stanowiska organu rentowego, wynikającego z wcześniejszej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego. Do stażu pracy M. O. nie przyjęto okresu od 30.05.1970 r. do 29.05.1973 r. z tytułu zatrudnienia w Kółku Rolniczym (...) oraz od 1.01.1982 r. do 31.12.1992 r. - w Spółdzielni Kólek Rolniczych (...).

W odwołaniu od tej decyzji M. O. wskazał, że zagubił dokumenty związane z zatrudnieniem i wnosił o zaliczenie do stażu pracy spornego okresu na podstawie zeznań świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i wskazał na argumenty zawarte w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. O. (ur. (...)) jest uprawniony do emerytury poczynając od 01.10.2017 r. (decyzja z 6.11.2017 r.). W dniu 6.12.2017 r. wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie wysokości emerytury. Domagał się uwzględnienia stażu pracy i wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w okresie od 30.05.1970 r. do 29.05.1973 r. w Kółku Rolniczym (...) oraz od 1.01.1982 r. do 31.12.1992 r. w Spółdzielni Kółek Rolniczych (...).

Do stażu pracy organ rentowy uwzględnił okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 30.03.1977 r. do 13.02.1982 r. na podstawie przedłożonego duplikatu świadectwa pracy. Do podstawy wymiaru za ten okres uwzględniono minimalne wynagrodzenie, z uwagi na brak informacji o wysokości otrzymywanego wówczas wynagrodzenia. Przy ustaleniu wysokości emerytury organ rentowy obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 10 lat kalendarzowych tj. 1977-1986 i wyniósł on 15,88%. Ilość okresów składkowych wyniosła 4 lata 10 miesięcy i 15 dni, to jest 58 miesięcy.

Na okoliczność spornego okresu zatrudnienia wnioskodawca przedstawił zaświadczenie z 4.07.1973 r. podpisane przez Kierownika (...) w O.. Wynika z niego, że M. O. posiada prawo jazdy kategorii ciągnikowej wydane 5.06.1970 r. i odbył praktykę w prowadzeniu i obsłudze pojazdów samochodowych: ciągnika marki U. nr rej. (...) w transporcie od 5.06.1970 r. do dnia wystawienia zaświadczenia.

Organ rentowy ustalił, że M. O. nie figuruje w grupie traktorzystów zgłoszonych do ubezpieczenia przez Kółko Rolnicze w O. w okresie od 30.05.1970 r. do 31.10.1970 r., natomiast w kolejnych okresach zakład ten dokonywał rozliczenia składek z tytułu zatrudnienia na deklaracjach bezimiennych.

Ponadto na okoliczność świadczenia pracy w Kółku Rolniczym i w Spółdzielni Kółek Rolniczych w O. zeznawali świadkowie Z. F. i P. L. (zeznania k. 13 odw.-14), którzy również pracowali w tym czasie jako traktorzyści. Z dołączonego do akt rentowych świadectwa pracy Z. F. wynika, że zatrudniony był w Spółdzielni Kółek Rolniczych w A. z siedzibą w J. od 1.04.1970 r. do 31.05.1989 r. Świadek P. L. był zatrudniony również w Spółdzielni Kółek Rolniczych w A., a z przedłożonych przez niego świadectw pracy wynika, że pracował w latach od 10.05.1971 r. do 24.10.1972 r., od 22.11.1976 r. do 18.06.1984 r. i od 11.04.1985 r. do 20.11.1985 r. Zeznania te nie są przydatne w niniejszej sprawie z uwagi na innego pracodawcę oraz nieprecyzyjne wskazywanie okresów pracy wnioskodawcy.

Sąd nie dysponował aktami osobowymi wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia. Poszukiwania w różnych archiwach nie przyniosły rezultatu. Pozyskano natomiast akta osobowe wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 30.03.1977 r. do 13.02.1982 r. Z kwestionariusza osobowego znajdującego się w tych aktach wynika, że był on zatrudniony w okresie od 22.01.1972 r. do 6.10.1973 r. jako kierowca w Kółku Rolniczym (...). Na potwierdzenie tego wpisu nie ma jednak w aktach żadnego dowodu. Okres ten pokrywa się w części z okresem odbywania służby wojskowej, o czym nie wspomina wnioskodawca w kwestionariuszu osobowym.

Sąd ustalił w Wojskowej Komendzie Uzuppełnień w B., że M. O. odbywał zasadniczą służbę wojskową od 27.10.1972 r. do 22.01.1973 r. Okres ten podlegał zaliczeniu do stażu, jako niebudzący wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Istotę sprawy stanowiło ustalenie, czy organ rentowy zaskarżoną decyzją zasadnie odmówił M. O. przeliczenia jego emerytury na podstawie art. 114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.) Odwołujący kwestionował zasadność zaskarżonej decyzji, wskazując że organ rentowy niezasadnie pominął dowody w postaci zeznań świadków potwierdzających jego zatrudnienie w spornych okresach.

Należy wskazać, że ubezpieczeni urodzeni po 31 grudnia 1948 r. nabywają prawo do emerytury według nowych zasad, a prawo do tego świadczenia nie jest uzależnione od udowodnienia określonego minimalnego okresu składkowego i nieskładkowego. Jedynym warunkiem jest osiągnięcie minimalnego wieku emerytalnego. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy, od 1 października 2017 r. ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego, co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn. W myśl art. 25 ust. 1 cyt. ustawy, podstawę tak przyznanej emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40 a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Emerytura z art. 24 jest wynikiem podzielenia podstawy jej obliczenia przez tzw. średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony zdecyduje się przejść na emeryturę (art. 26 ust. 1 ustawy). Średnie dalsze trwanie życia stanowi wielkość statystyczną służącą do ustalenia liczby miesięcy, w których przeciętnie będzie pobierana nowa emerytura.

Podstawą zaskarżonej decyzji jest art. 114 ust. 1, pkt 1-6 cyt. ustawy, zgodnie z którym, w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli:

- 1) po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość,
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa,
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe,
- 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu rentowego przez osobę pobierającą świadczenie,
- 5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie sądu, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność,
- 6) przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

W myśl art. 111 cyt. ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 cyt. ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub

rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust.6).

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, możliwe było zaliczenie do okresów składkowych na podstawie art. 6 ust.1 pkt 4 ustawy emerytalnej jedynie okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej. Okres ten ustalono na podstawie zaświadczenia WKU w B.. Natomiast sporny okres zatrudnienia w Kółku Rolniczym i w Spółdzielni Kółek Rolniczych w O. nie mógł być, na podstawie przedstawionych dowodów uwzględniony, gdyż istniały zasadnicze sprzeczności w przedłożonych dokumentach. W ocenie Sądu postępowanie dowodowe nie wyjaśniło nie tylko w jakim okresie wnioskodawca był zatrudniony, ale poddało w wątpliwość czy był zatrudniony na stałe jako pracownik.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.